

[Domov](#) > ... > [Sprožitev Sodnega Postopka](#) > [Kje In Kako](#) > [Uporaba Nacionalne Zakonodaje](#) > [England and Wales](#)

Uporaba nacionalne zakonodaje

Anglija in Wales

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Veljavni pravni viri

1.1 Nacionalni predpisi

Kolizijska pravila v Angliji in Walesu, na podlagi katerih se določi pravo, ki se uporablja, izhajajo večinoma iz uredb EU, ki se neposredno uporabljajo. Na področju civilnih in gospodarskih zadev sta to: Uredba (ES) št. 593/2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I), in Uredba (ES) št. 864/2007 o pravu, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti (Rim II). Zakon o pogodbah in pravu, ki se uporablja, iz leta 1990 (*Contracts (Applicable Law) Act 1990*), s katerim je bila prenesena Rimska konvencija iz leta 1980 ostaja relevanten glede pogodb, sklenjenih pred 17. decembrom 2009 (uredba Rim I se uporablja za pogodbe, sklenjene na navedeni datum ali po njem). Zakon o mednarodnem zasebnem pravu (razne določbe) iz leta 1995 (*Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995*) je relevanten le v okoliščinah, za katere se ne uporablja uredba Rim II (uredba se uporablja za zadeve, pri katerih je škoda nastala po 11. januarju 2009). Tradicionalna pravila občega prava (*common law*) se še naprej uporabljajo za delikt obrekovanja ter na področju dedovanja in stvarnega prava.

Na področju družinskega prava je na splošno obče pravo vir pravil o pravu, ki se uporablja, obstajajo pa nekatere izjeme. Angleško pravo se na splošno uporablja v družinskih zadevah, ob nekaterih izjemah, določenih v občem pravu (npr. glede neveljavnosti zakonske zveze) ali zakonodaji (npr. glede preživljanja na podlagi zakona o odredbah o preživljanju (izvrševanje) iz leta 1920 (*Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920*) in zakona o odredbah o preživljanju (recipročna izvršba) iz leta 1972 (*Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972*)). V zvezi z zadevami s področja starševske odgovornosti in varstva otrok, za katere se uporabljata Uredba EU št. 2201/2003 in Haaška konvencija z dne 19. oktobra 1996, pravila o pravu, ki se uporablja, vsebujejo predpisi iz leta 2012 o starševski odgovornosti in ukrepih za varstvo otrok (mednarodne obveznosti (Anglija in Wales ter Severna Irska)) (*Measures for the Protection of Children (International Obligations (England and Wales and Northern Ireland)) Regulations 2012*) oziroma člen 15 konvencije iz leta 1996, tj. da se uporablja angleško pravo, ob nekaterih izjemah.

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Haaška konvencija iz leta 1961 o koliziji zakonov glede oblike oporočnih razpolaganj.

Rimska konvencija iz leta 1980 o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih (glede pogodb, sklenjenih na dan 17. december 2009 ali po njem, jo je nadomestila uredba Rim I).

Haaška konvencija z dne 1. julija 1985 o pravu, ki velja za sklade, in o njihovem priznavanju.

1.3 Glavne dvostranske konvencije

Ne poznamo nobene dvostranske konvencije, ki bi vsebovala kolizijska pravila in katere pogodbenik bi bilo Združeno kraljestvo.

Navesti pa je treba, da čeprav Rimska konvencija iz leta 1980 in Haaška konvencija omogočata državam, da v primeru interne kolizije predpisov (npr. med pravom Anglije in Walesa ter pravom Škotske) uporabita drug režim izbire prava, ki se uporablja, se Združeno kraljestvo za tako možnost ni odločilo. Zato se pravila iz Rimske konvencije (glede pogodb, sklenjenih pred 17. decembrom 2009) in Haaške konvencije uporabljajo za kolizije med predpisi dveh jurisdikcij znotraj Združenega kraljestva, pa tudi za mednarodne kolizije predpisov.

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

Na splošno velja, da se kolizijska pravila uporabijo le, če tako zahteva vsaj ena od strank. Če nobena od strank tega ne zahteva ali če ni zadovoljivih dokazov o vsebini tujega prava, sodnik v zadevi običajno uporabi angleško pravo. To pravilo se nanaša na dokaze in postopek, zato uredbe EU nanj ne vplivajo.

2.2 Zavračanje

Uredbe EU izključujejo uporabo doktrine zavračanja, kadar se v zadevi uporabljajo kolizijska pravila EU; to je bilo tudi prevladujoče mnenje na podlagi zakona o mednarodnem zasebnem pravu (razne določbe) iz leta 1995 (*Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995*) ter zakona o pogodbah in pravu, ki se uporablja, iz leta 1990 (*Contracts (Applicable Law) Act 1990*). Če torej angleško kolizijsko pravilo glede škodnega dejanja malomarnosti odkazuje na francosko pravo, se uporabi francosko notranje pravo, tudi če bi francosko sodišče v takem primeru uporabilo pravo katere druge države. Zdi se, da je ena od utemeljitev za neuporabo zavračanja na teh področjih ta, da bi se zapletena pravila, vzpostavljena z zakonodajnimi akti, podrla, če bi se zavračanje uporabljalo.

Uporaba zavračanja na preostalih področjih prava je danes nekoliko omejena, ponekod pa ni povsem jasna. Lahko se navede, da se zavračanje uporabi v primeru zemljišča v tujini, za katerega se na podlagi angleškega prava uporabi *lex situs*. V takih primerih je pragmatična želja uporabiti enako pravo kot sodišče, na področju katerega je premoženje, da se poveča možnost učinkovitosti angleške odločbe glede takega premoženja. Iz večine sodnih odločb prvostopenjskih sodišč glede opredmetenega premičnega premoženja v tujini izhaja, da sklicevanje na *lex situs* ne vključuje zavračanja.

Na področju družinskih zadev obstaja omejena sodna praksa, iz katere izhaja, da se doktrina zavračanja lahko uporabi v nekaterih okoliščinah, vendar se to vprašanje zelo redko postavi, saj se v družinskih zadevah običajno uporablja angleško pravo.

Navesti pa je treba, da je v številnih primerih dokazovanje vsebine tujih kolizijskih pravil drago, zato se stranke redko odločajo za sklicevanje na njihovo uporabo (glej točko 2.1 zgoraj).

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Ta težava se obravnava tako, da se pri vsakem kolizijskem pravilu določi trenutek opredelitve navezne okoliščine. Na primer v primeru prenosa premičnine se uporabi pravo, ki se uporablja na kraju, kjer je zadevna premičnina v trenutku prenosa.

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

Na podlagi tradicionalnih pravil lahko angleška sodišča zavrnejo uporabo tujega prava, ki je v nasprotju z angleškim javnim redom. Vendar pa je prag zelo visok in se to pravilo uporabi le, če bi bil rezultat povsem v nasprotju s temeljnimi zahtevami glede pravičnosti, kot se uporabljajo pred angleškim sodiščem. Na vsebino angleškega javnega reda vplivajo mednarodne obveznosti, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo, zlasti Evropska konvencija o človekovih pravicah; kršitev človekovih pravic je dobro znan primer izjeme na podlagi javnega reda; druga izjema je, kadar je predpis očitna kršitev temeljnih pravil mednarodnega prava (npr. invazija Iraka na Kuvajt leta 1990).

Poleg tega je v uredbi Rim I in uredbi Rim II zdaj določena uporaba prevladujočih obveznih pravil prava pristojnega sodišča, ne glede na pravo, ki se na splošno uporablja za pogodbo. Taka pravila so običajno na področju prava potrošnikov in delovnopравnih razmerij ali v zakonodaji, s katero se dopolnjujejo mednarodne konvencije.

2.5 Dokazovanje tujega prava

Vsebina tujega prava se dokazuje, kot da gre za dejstvo. Zato morajo stranke dokazati vsebino tujega prava; sodniki ne smejo sami preiskovati vsebine tujega prava. V primeru nasprotja med dokazi, ki jih predložijo stranke, lahko sodnik oceni verodostojnost izvedencev in lahko upošteva primarne dokaze (npr. tuje zakone in sodno prakso), zlasti če so na voljo v angleščini in uporabljajo koncepte, ki so angleškemu sodniku znani.

Vsebina tujega prava se običajno dokazuje z izvedenskimi dokazi. Predložitev besedila tujega zakona, sodne prakse ali strokovnjaka ne zadošča. Izvedenske dokaze o tujem pravu lahko zagotovi vsakdo, ki je primerno usposobljen za to na podlagi svojega znanja ali izkušenj, ne glede na to, ali je v zadevni jurisdikciji upravičen delovati kot delavec v pravni stroki. Kljub temu pa je običajno, da so izvedenci akademiki ali delavci v pravni stroki v zadevni jurisdikciji. Če je bila vsebina tujega prava že ugotovljena v predhodni angleški zadevi, se je mogoče nanjo sklicevati kot dokaz o vsebini tujega prava, pri čemer se domneva, da je vsebina tujega prava enaka, kot je bilo ugotovljeno v predhodni zadevi, razen če se dokaže drugače.

Dokazno breme nosi stranka, ki se na tuje pravo sklicuje. Če tuje pravo ni zadovoljivo dokazano, se običajno uporabi angleško pravo. Vendar pa se lahko v primeru, ko ni razloga za domnevo, da je tuje pravo kakor koli podobno angleškemu (npr. predpis s področja davkov iz druge evropske jurisdikcije), tožba zavrže/zavrne.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Uredba Rim I se neposredno uporablja v vseh zadevah, ki se nanašajo na pogodbene obveznosti in v katerih obstaja kolizija predpisov. Kolizijska pravila iz uredbe Rim se lahko uporabljajo tudi v zadevah, ki jih angleško notranje pravo ne bi prepoznalo kot pogodbene (npr. kadar dogovor ni odplačen, ampak gre za darilo).

Postopkovna vprašanja ureja pravo pristojnega sodišča *lex fori*. Določanje višine odškodnine (vendar ne vrste škode) in dokazna sredstva ureja pravo države pristojnega sodišča. Zastaralni roki so del materialnega prava, zato se v primeru pogodbenih obveznosti presoja na podlagi prava, ki se uporablja na podlagi uredbe. Primarna materialna pravila so naslednja.

Če so stranke izrecno izbrale pravo, ki se uporablja, ali če je mogoče o taki izbiri sklepati z razumno gotovostjo, se uporabi izbrano pravo. O izbiri je mogoče sklepati z razumno gotovostjo, če je pogodba v standardni obliki, za katero se ve, da se zanjo uporablja določeno pravo (npr. polica družbe Lloyd's o pomorskem zavarovanju), ali če je o tem mogoče sklepati iz predhodnih razmerij med strankama. Če obstaja dogovor o izbiri sodišča, je to pogosto dovolj za sklep, da je bil namen uporabiti pravo izbranega sodišča, vendar ni vedno tako. V primeru arbitražnega dogovora velja, da če so opredeljena merila za izbor arbitrov, je iz tega mogoče sklepati o izbiri prava; če pa so arbitri opredeljeni s sklicevanjem na mednarodni organ, je manj verjetno, da je mogoče na podlagi tega z razumno gotovostjo sklepati o izbiri prava.

Svoboda izbire je v več vidikih omejena. Prvič, pri potrošniških in delovnopravnih pogodbah z izbiro prava ni mogoče potrošnika ali delavca prikrajšati za varstvo na podlagi obveznih pravil, ki obstajajo na podlagi prava, ki bi se uporabljalo, če ne bi bilo izrecno izbrano drugo pravo. Drugič, če so vsi elementi primera povezani z eno državo, izbira prava druge države ne more odvzeti učinkovitosti obveznim pravilom prve države. Obstajajo tudi zaščitna pravila za potrošnike v zvezi z zavarovalnimi pogodbami. Navesti je treba tudi, da se v primeru nestrinjanja glede učinkovitosti izbire (npr. v primeru grožnje) o tem odloči na podlagi prava, ki se domnevno uporablja (tj. prava, ki bi se uporabljajo za pogodbo, če bi bila izbira veljavna), razen če bi bilo to nerazumno – v takem primeru se lahko uporabi pravo običajnega prebivališča stranke, ki zatrjuje, da z izbiro ni soglašala.

Za primere, ko pravo ni izrecno izbrano ali ko o izbiri ni mogoče sklepati z razumno gotovostjo, uredba Rim I vsebuje posebna pravila glede na vrsto pogodbe; kadar pa taka pravila niso zadostna, se običajno uporabi pravo običajnega prebivališča značilnega izpolnitelja. Značilnega izpolnitelja ni vedno lahko opredeliti, običajno pa je to stranka, ki ne zagotavlja plačila za blago ali storitve (značilni izpolnitelj je na primer prodajalec izdelka, posojilodajalec v bančnem poslu ali porok v pogodbi o poročtvu). Ta domneva se lahko izpodbija v korist države, s katero je pogodba tesneje povezana.

3.2 Nepogodbene obveznosti

V večini primerov se za nepogodbene obveznosti uporablja uredba Rim II. Zakon o mednarodnem zasebnem pravu (razne določbe) iz leta 1995 (*Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995*) se uporablja le za vprašanja, ki se nanašajo na škodna dejanja, ki ne spadajo na področje uporabe uredbe; za obrekovanje se še naprej uporablja obče pravo (glej v nadaljevanju). Tudi zastaralni roki se določijo glede na pravo, ki se uporablja.

Splošno pravilo na podlagi uredbe Rim II je, da se uporabi pravo kraja, kjer je nastala škoda. Posebna pravila določajo pravo, ki se uporablja za nekatere vrste nepogodbenih obveznosti, vključno z odgovornostjo za izdelke, nelojalno konkurenco, škodna dejanja zoper okolje in škodna dejanja, ki se nanašajo na pravice intelektualne lastnine. Uredba v nekaterih okoliščinah tudi omogoča strankam izbrati pravo, ki se uporablja, vendar te določbe ni mogoče uporabiti za izognitev obveznim pravilom prava EU ali notranjega prava države. Opozoriti je treba, da se odškodnina presoja po pravu, ki se uporablja.

Kot je navedeno zgoraj, se za obrekovanje (ki vključuje ustno obrekovanje v zvezi s pravnim naslovom, ustno obrekovanje v zvezi z blagom, zlonamerne neresnice in vse zahtevke na podlagi tujega prava, ki ustrezajo ali so drugače enake narave kot tak zahtevki) uporablja obče pravo. V takih primerih se uporablja pravilo o dvojni tožljivosti: na podlagi škodnega dejanja je mogoče vložiti civilno tožbo v Angliji in Walesu le, če jo je mogoče vložiti na podlagi tujega prava, ki se uporablja v sodni pristojnosti, kjer se je dejanje zgodilo (običajno objava), ter če bi bilo mogoče vložiti civilno tožbo tudi na podlagi angleškega prava, če bi se dejanje zgodilo v Angliji in Walesu. To pravilo se je ohranilo na podlagi pritiska medijskih organizacij, ki so se bale uporabe dušečih določb tujega prava. Vendar pa ima to pravilo izjemo: če so dogodek in stranke tesneje povezani z drugo državo, se uporablja pravo take druge države. Opozoriti je treba, da je na tem področju še veliko nejasnosti.

Na področju upravljanja skladov je pravo, ki se uporablja, določeno v zakonu o priznavanju skladov iz leta 1987 (*Recognition of Trusts Act 1987*), s katerim se prenaša Haaška konvencija o pravu, ki se uporablja za sklade. Ta določa, da se uporablja pravo, ki ga izbere ustanovitelj sklada, če ne izbere prava, pa pravo, s katerim je sklad najtesneje povezan. Navedeni zakon določa veljavnost sklada, njegovo strukturo, učinke in upravljanje.

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

Ob rojstvu je otrokovo stalno prebivališče (izvirno stalno prebivališče) enako kot stalno prebivališče njegovega očeta v trenutku rojstva, če gre za zakonskega otroka. Če gre za nezakonskega otroka ali če je oče v trenutku rojstva že pokojen, je otrokovo stalno prebivališče enako kot stalno prebivališče matere. To pravilo se uporablja vse do otrokovega 16. leta (tj. otrokovo stalno prebivališče se spreminja s stalnim prebivališčem očeta oziroma matere).

Za starejše od 16 let se uporablja izvirno stalno prebivališče, razen če izberejo drugo stalno prebivališče. Za izbiro stalnega prebivališča mora oseba dejansko prebivati v zadevni jurisdikciji in imeti namen tam prebivati za nedoločen čas oziroma za stalno. Če kateri koli od teh elementov ne velja več, se izbrano stalno prebivališče ne uporablja več in se znova uporablja izvirno stalno prebivališče.

Stalno prebivališče žene se ne določa več glede na stalno prebivališče moža, ampak se določa neodvisno.

Zmožnost prevzemanja posameznih obveznosti (npr. pogodbenih obveznosti, sestava oporoke, sklenitev zakonske zveze) se določa glede na pravila, ki se uporabljajo na zadevnem pravnem področju in so navedena v ustreznih razdelkih.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

Zadeve s področja starševske odgovornosti in varstva otrok se običajno presojujejo po angleškem pravu, veljajo pa nekatere izjeme, kot na primer tiste, navedene zgoraj, glede zadev s področja Haaške konvencije iz leta 1996 in zadev s področja uredbe Bruselj IIa. Vprašanja o tem, ali je otrok zakonski ali ne, in vprašanja v zvezi s posvojitvijo se prav tako običajno presojujejo po angleškem pravu, z nekaterimi izjemami.

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje

življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

Formalna veljavnost zakonske zveze se običajno presoja po pravu kraja sklenitve zakonske zveze, veljajo pa nekatere izjeme.

Sposobnost osebe skleniti zakonsko zvezo se na splošno presoja glede na stalno prebivališče zadevne osebe tik pred sklenitvijo zakonske zveze. Tako pravo ureja tudi vprašanja, kot so privolitev strank, zahteve glede starosti in krog oseb v razširjeni družini, s katerimi ni mogoče skleniti zakonske zveze. Glede starosti velja, da zakonska zveza ni veljavna, če je kateri koli zakonec, ki ima stalno prebivališče v Angliji in Walesu, ob sklenitvi mlajši od 16 let.

Glede razveze zakonske zveze in prenehanja življenjske skupnosti velja, da se na splošno uporablja angleško pravo, veljajo pa nekatere izjeme.

Glede preživninskih obveznosti se na splošno uporablja angleško pravo, veljajo pa nekatere izjeme.

3.6 Premoženska razmerja med zakoncema

Premožensko razmerje med zakoncema ni koncept, ki bi na splošno obstajal v občem pravu. V zadevah glede finančnih določb ob razvezi, prenehanju življenjske skupnosti ali ničnosti, ali v zadevah glede preživljanja angleška sodišča običajno uporabijo angleško pravo, veljajo pa nekatere izjeme.

3.7 Oporoke in dedovanje

V primeru neoporočnega dedovanja (kadar ne obstaja oporoka) se za dedovanje premožnega premoženja uporablja pravo glede na stalno prebivališče zapustnika v času smrti; za dedovanje nepremičnega premoženja se uporablja pravo jurisdikcije, v kateri je premoženje (*lex situs*).

V primerih oporočnega dedovanja se sposobnost oporočitelja sestaviti oporoko glede premožnega premoženja presoja po pravu oporočiteljevega stalnega prebivališča na datum oporoke. Volilojemnik lahko prejme premožnino, če ima ustrezno sposobnost na podlagi prava svojega stalnega prebivališča ali na podlagi prava oporočiteljevega stalnega prebivališča. Glede nepremičnega premoženja ni uveljavljenega mnenja, vendar je uporaba *lex situs* najverjetnejša možnost; prav tako je najverjetneje, da se bo po *lex situs* presojala sposobnost volilojemnika prejeti nepremično premoženje.

Na podlagi zakona o oporokah iz leta 1963 (*Wills Act 1963*) in če je oporočitelj umrl na datum 1. januar 1964 ali po njem, se šteje, da je oporoka formalno veljavna (da je pri njej na primer sodelovalo ustrezno število prič), če je skladna s katerim koli od naslednjih prav: s pravom kraja, kjer je sestavljena (tj. običajno tam, kjer je podpisana in kjer so bile prisotne priče) v času sestave oporoke; s pravom stalnega prebivališča, običajnega prebivališča ali državljanstva oporočitelja v času sestave oporoke; s pravom stalnega prebivališča, običajnega prebivališča ali državljanstva oporočitelja v času smrti. Oporoka je formalno veljavna glede prenosa nepremičnega premoženja tudi, če je skladna z notranjim pravom jurisdikcije, v kateri je premoženje (s čimer se izključi uporaba zavračanja, tudi če se to nanaša na nepremičnino).

Oporoka glede premožnega premoženja je materialno veljavna (npr. glede omejitev zneska, ki ga oseba lahko zapusti z oporoko), če je skladna s pravom stalnega prebivališča oporočitelja ob smrti; oporoka glede nepremičnega premoženja je materialno veljavna, če je skladna s pravom jurisdikcije, v kateri je premoženje, tj. uporabi se sistem notranjega prava na podlagi *lex situs*.

Oporoka se presoja po pravu, ki ga je predvidel oporočitelj; domneva se, da je to pravo njegovega stalnega prebivališča v času sestave oporoke. Ta domneva je pravilo *prima facie*, ki ga je mogoče izpodbijati z dokazi, da je oporočitelj očitno želel in nameraval, da se oporoka razlaga na podlagi drugega pravnega sistema. Glede nepremičnega premoženja lahko velja dodatna omejitev, in sicer če korist, ki izhaja iz take razlage, ni dovoljena ali priznana po pravu *lex situs*, prevlada pravo *lex situs*.

Veljavnost domnevnega preklica oporoke se presoja po pravu stalnega prebivališča oporočitelja v času domnevnega preklica (opozoriti je treba, da na podlagi angleškega notranjega prava, če se to uporablja, velja, da sklenitev zakonske zveze prekliče oporoko, razen če se dokaže, da je bila oporoka sestavljena izrecno ob upoštevanju sklenitve zakonske zveze). Kadar pa se preklic domneva zaradi sestave poznejše oporoke (v

nasprotju z na primer uničenjem oporoke), se vprašanje, ali poznejša oporoka prekliče predhodno, presoja po pravu, ki se uporablja za formalno veljavnost poznejše oporoke. Če ni jasno, ali poznejša oporoka prekliče predhodno, se vprašanje sestave presoja po pravu, ki ga je nameraval uporabiti oporočitelj – domneva se, da je to pravo njegovega stalnega prebivališča v času sestave poznejše oporoke.

3.8 Stvarne pravice

Premoženjske zadeve so razdeljene v zadeve glede premičnega in glede nepremičnega premoženja. Vprašanje, ali gre za premično ali nepremično premoženje, se presoja po pravu kraja, v katerem je premoženje.

V primeru nepremičnega premoženja se uporablja pravo kraja, v katerem je premoženje; uporablja se zavračanje. To se nanaša na vsa vprašanja glede posla, vključno s sposobnostjo, formalnostmi in materialno veljavnostjo. Opozoriti pa je treba, da obstaja razlika med prenosom zemljišča ali drugih nepremičnin in pogodbo, ki ureja pravice in obveznosti strank takega posla – pogodbo urejajo ločena pravila glede prava, ki se uporablja (zlasti na podlagi uredbe Rim I).

V primeru lastniških (v nasprotju s pogodbenimi) vprašanj glede prenosa opredmetenega premičnega premoženja se na splošno uporablja pravo kraja, v katerem je premoženje v času dogodka, za katerega se domneva, da je vplival na pravni naslov v zvezi z njim. Ni jasno, ali se v tem primeru uporablja zavračanje; iz večine odločb angleških prvostopenjskih sodišč izhaja, da ne. Pravni naslov glede opredmetenega premoženja, pridobljenega v skladu s tem splošnim pravilom, bo v Angliji priznan kot veljaven, če se premičnina nato prenese iz države, v kateri je bila v času pridobitve pravnega naslova, razen če in dokler se tak pravni naslov ne nadomesti z novim, pridobljenim v skladu s pravom države, v katero je bilo premoženje preneseno. Posebna izjema od splošnega pravila glede opredmetenega premičnega premoženja se nanaša na primer, ko je premičnina v tranzitu in njena lokacija strankam ni znana, ali pa je začasna; v takem primeru bo v Angliji učinkovit prenos, ki je veljaven na podlagi prava, ki se uporablja za prenos.

V primeru prenosa neopredmetenega premičnega premoženja, pri katerem je razmerje med prenositeljem in prejemnikom pogodbeno (kot je v večini primerov dolga), vprašanje pa se nanaša le na veljavnost in učinek samega prenosa, se uporablja uredba Rim I.

Opozoriti je treba, da je kolizijska pravila glede prenosa neopredmetenega premoženja težko povzeti, saj jih ne pokriva nobeno posamezno kolizijsko pravilo; razlog je večinoma v tem, da kategorija neopredmetenega premoženja vključuje zelo širok nabor pravic, od katerih niso vse pogodbenega izvora. V primeru neopredmetenega premičnega premoženja se priporoča posvetovanje s strokovnjakom.

3.9 Insolventnost

Združeno kraljestvo je pogodbenik Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 o postopkih v primeru insolventnosti, ki določa ustrezna pravila v postopkih glede delnega ali popolnega odvzema dolžnikovega premoženja in imenovanje upravitelja, če so glavni interesi dolžnika v državi članici EU (razen na Danskem). Če so pristojna angleška sodišča (kar velja, če je središče glavnih interesov dolžnika v Angliji in Walesu, za kar se domneva kraj sedeža), se uporablja angleško pravo.

V primerih, ki ne spadajo na področje Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000, se angleško pravo uporabi, če so pristojna angleška sodišča (kar velja, če je družba registrirana v Angliji in Walesu ali če so v Angliji in Walesu osebe, ki bi imele koristi od prenehanja družbe, in ni dobrih razlogov za zavrnitev pristojnosti). Glede izpolnjevanja dolga velja angleško pravo, ne glede na pravo, ki ureja sam dolg.

Zadnja posodobitev: 04/06/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.